

שי מגאנון גראוגר הצוחק

אירלנד

שי מגאנון נולד בבודהה, קיבל את שמו בצהרים
ובערב הלך לבקש את ידה של בת מלך ארין,
שהיא אירלנד של היום.

"אתן לך את בתاي" אמר מלך ארין "אר קודם תLER
ותמצא מדוע גראוגר הצוחק הפסיק לצחוק. כי
קדום הוא צחק תמיד וצחק כל כר חזק שלו
העולם שמע אותו. מאחריו הארמן שלו עומדות
שתיים-עשר יתודות. על אחת-עשרה מהן תקועים
ראשים של בני מלכים שביקשו את ידה של בתاي,
אר לא הצליח להשיג מה שרצית. הורדתי את
ראשיהם כשחזרו ללא תשובה, ואני חושש
שראשיך יתקע על הידם השתיים-עשר, אלא אם
תשפר לי מדוע גראוגר חדל לצחוק.

שי מגאנון לא ענה כלום והלך לחפש תשובה
לשאלתו של המלך, מדוע גראוגר שותק.
הוא עבר עמק בצד אחד, גבעה בקפיצה אחת
והלך يوم שלם. אז הגיע לבית. בעל הבית שאל
אותו מי הוא והוא ענה: "אדם צעיר שמחפש
עובדת". בעל הבית אז אמר שהוא זקוק לאדם

שייטף בעדר שלו. "אם תעבוד בשבילי, יהיה לך
מקום העבודה טוב, אוכל טוב יותר שرك ניתן
למצוא ומיטה רכה לשכב עליה."

שי מגאנון הסכים לעבוד עצמו וקיבל את ארוחת
הערב. כשגמר אמר בעל הבית "אני גראוגר גair;
עכשו, כשהסכמה לעבוד עצמו ואכלת ארוחת הערב
תLER לישון על מיטת משי".

למחרת אמר גראוגר לשוי מגאנון: "לך והוציא את
חמשת פרות הזהב שלי ואת הפר ללא קרניזים,
և הביא אותם למרעה. אך כשהם רועים דאג שלא
יתקרבו לאדמות של הענק".

הרועה החדש הוציא את העדר למרעה
וכשהתקרב לאדמות הענק ראה שהשיטה מיוערת
ומוקף בחומה גבוהה. הוא נשען בגבו על החומה
והרס קטע ממנה. אחר כך נכנס פנים פנים, נשען על
החומה מצד שני והרס קטע נוסף. אזי הביא את
חמשת פרות הזהב ואת הפר ללא קרניזים לאדמות
הענק. בעצמו הוא טיפס על עץ, אכל ממנו את
התפוחים המתוקים ואת החמוצים זרק למטה,
לעדר של גראוגר הצוחק.

מיד נשמע רעש בעיר, עצים צעירים התכוופו
והישנים נשברו. הרועה הביט וראה ענק בעל

בא ואסף את הראשים של הענק ותבע את ידה של הנסיכה, כאשר גראגר יצחק שוב.

אחרי ארוחת הערב הרועה לא אמר מילה לבעל הבית, אלא הילך לישון במיטה הרכה שלו. לאחר מכן ביקר קם הרועה לפניו בעל הבית והדבר הראשון שאמר לגרואגר היה: "מדוע איןך צוחק, אתה, שצחקת כל כך חזק שככל העולם שמע אותך?" "אני מצטער" ענה גראגר "שהנסיכה של ארין שלחה אותך הנה."

"אם לא תאמר לי מרצון, אעשה לך שתגידי לי" ענה הרועה, עשה פרצוף כל כך מאיים שפחד היה להביט עליו והתחליל לרוץ בבית כמו משוגע. הוא לא מצא כלום שיכל היה להכאי לגרואגר, אלה רק כמה חבלים מעור הכבשים שתלוים היו על הקיר.

הוא הוריד אותם וקשר בהם את גראגר כרשבהנות רגליו התקרכבו לאוזניו.

כשגרואגר ראה שאין לו ברירה אמר: "אספר לך, אם תשחרר אותי".

از הרועה הוריד ממניו את החבלים, שניהם התישבו ביחד וגרואגר סיפר:

"חיהתי בבית זהה עם שנים-עשר הבנים שלי. אכלנו, שתיינו, שיחקנו בקרפים וננהנו מהחיים.

חמישה ראשי עובר בין העצים, שניגש אליו ואומר: "ყצור עלובי איזה חוצפה זו לבוא לאדמות שלי ולהטריד אותי? אתה אולי גדול מדי לנגיסה אחת, אבל קטן מדי לשתי נגיסות. כעת אפרק אותך לחתיות".

"אתה פרא מסריך" אמר הרועה "איןך מפחיד אותי" וירד מהעץ. הם התחללו להלחם והרעם היה כה גדול שלא היה בעולם מי שלא שמע את קרבם שלהם.

הם נלחמו מאוחר הערב ואז ידו של הענק הייתה על העלiona, והרועה חשב שהענק יירוג אותו וההורים שלו כבר לא יראו אותו, והוא לא יתחנן עם בת מלך ארין. ואז הוא אימץ את לבו, קופץ על הענק ועם המכה הראשונה הפיל אותו לברכיהם, עם השניה זرك אותו על גבו.

"הכנעתי אותך. אתה גמור עכשו!" אמר הרועה. הוא יצא סכין, כרת את חמשת הראשים של הענק, חתר את הלשונות ואת הראשים זרק מעבר לחומה. הוא הכניס את הלשונות לכיס וחזר עם העדר הביתה. אותו הערב גראגר לא מצא מספיק כדים כדי להכיל את כל החלב של חמשת פרות הזהב שלו. אך כשהרועה היה בדרך הביתה, בן המלך טיסאן

בפרצופים. למחמת, כשרצינו לילכת, בעל הבית ביקש שאמתין. הוא הוציא מהחדר הסמוך שתים-עשרה טבעות ברזל ואחת מעץ ואמր: "אשים את הטבעת מעץ על צווארך או לחילופין את שתים-עשרה הטבעות ברזל על צווארី בניר. אמרתי לו שישים את טבעות הברזל על בנី. הוא שם להם את טבעות הברזל ואת טבעת העץ שם על צווארו, אז הוא התחיל לבדוק את הטבעות עד שחתך את הראשים של בני ואת גופותיהם זרק החוצה, אך לצווארו לא קרה כלום.

"אחרי שהרג את בני הוא תפס אותו וקילף את עוריו מהגב ובמקומו שם עורו של כבש שחור. העור של הכבש צמח עלי ועכשו מדי שנה אני גוזז את עצמי וכל הגרבאים שלי הם מהצמר שגדל על גבי".

כשגרואגר גמר את הסיפור הוא הראה לשירה את הצמר השחור הצומח על גבו. אמרה שיש מגאנון שמע כל זאת אמר: "עכשו אני יכול להבין מדוע אין לך צוחק. אבל האם הארנבת עדיין באה הנה?"
"אכן היא באה" אמר גרואגר.
הם התיישבו לשולחן למשחק קלפים ובאמת אחרי זמן קצר הופיע האrnבת, ולפניהם שיכלו לעזר

אר יום אחד, כשהCKER ישבנו, ארנבת חומה קפזה על התנור, פיזרה את האפר וברחה. היא גם באה למחרת, אך כשהבאה היינו כבר מוכנים, איני ושנים-עשר בניי. כשהיא פיזרה את האפר וברחה רצנו אחריה ועקבנו אחריה עד ירדה לעמוק. שם ראיינו אור. המשכנו לroz עד שהגענו לארכמן גדול ושם מצאנו אדם בשם פרצוף-צוהוב, בעל שתים-עשרה בנות, והארנבת ישבה שם קשורה קרוב לנשים.

"סיר גדול עם עוף ענק רתך על האש ובעל הבית אמר לי: "כאן מצד מונחים מצלאות קני סוף. נכנס ושב עליהם עם אנשייך".

"הוא נכנס לחדר שני והביא שתי יתדות, אחת מעץ, שנייה מברזל, ושאל איזו מהן אני רוצה. אמרתי שאתה היד מברזל, כי חשבתי שאתה יתקיף אותי אתגון טוב יותר עם יתד מברזל.

פרצוף-צוהוב נתן לי את היד והזמן אותי ללקחת כמה שرك אוכל להוציא מהעוף שבסיר בידך זו. אני הצלחתי להוציא רק חלק קטן מהעוף, ובעל הבית הוציא את יתר עם יתד העץ שלו. אנחנו צמנו אותו הלילה, והוא, עם שתים-עשרה בנותינו אכלו את העוף ואת העצמות זרקו עליו.
"כך נשארנו כל הלילה כשהעצמות מכוות לנו

על צווארו ואת שתים-עשרה טבעות הברזל שם על צווארהן של שתים-עשרה הבנות של פרצוף-צוהוב ואמר: "עכשו אדק את הטבעות של בנותיך אלא אם תחזיר לחיים את שנים-עשרה הבנים של גראגר, ושהם יהיו בראים וחזקים כפי שהיו קודם.

בעל הבית יצא וחזר עם שנים-עשר הבנים, וכשגרואגר ראה את בניו חיים ובראים כמו קודם, הוא צחק צחוק גדול, עד בכל העולם המזרחי שמע את צחוקו.

אבל אז אמר שי מגאנון לגרואגר: "לא טוב שצחוקת, כי בת מלך ארין תתחנן ביום שנשמע צחוקך".

"از אנו חייבים למהר" ענה גראגר, והם יצאו מיד לדרך, שי מגאנון, גראגר ושנים-עשרה הבנים שלו. אך כשהגיעו לקרבת ארמונו של המלך, היה שם דוחק צזה שלא יכול היה איש לעبور. "אנו חייבים לפנות לנו דרך" אמר הרועה. "אכן כך" ענה גראגר; והם התחלו לזרוק את האנשים הצדה או אחד על השני וכך הגיעו עד שער הארמון.

כשנכנסו, בת המלך ובן המלך מטיאסן כרעו בבדיקה על ברכיהם ל夸ראת טכס הנשואים. הרועה הושיט את ידו והכה את בן המלך כך שזה התגלה אל

אותה, ברחה שוב. אבל הרועה רץ אחרי הארנבת וגרואגר אחרי הרועה והם רצו כמה שרגליים יכלו לשאת אותם. וכשהגיעו לארמון בו נהרגו שנים-עשר הבנים של גראגר הרועה תפש את הארנבת ברגליה האחוריות ורצץ אותה על קיר הארמון. ראש הארנבת נפל לחדר הראשי של הארמון, לרגליו של בעל הבית.

"מי זה הרג את חיית המحمد שלי?" עזק פרצוף-צוהוב.

"אני" ענה הרועה "ואילו הארנבת שלך הייתה מתנהגת כראוי היא יכולה להיות היום". גראגר והרועה עמדו ליד התנור שעליו התבשלה ציפור גדולה בסיר. בעל הבית הביא להם שתי יתדות, אחת מעץ ושניה מבrazil ושאל איזו מהן ירצו. "אקח את היתד מעץ" אמר הרועה, את הברזל תוכל לשמור לעצמך".

הוא ניגש לסיר והוציא עמו יתד העץ את כל העופ, פרט לחתיכה קטנה ביותר. וזה הוא גראגר אכלו כל הלילה. למחרת הביא בעל הבית שתים-עשרה טבעות ברזל וטבעת עץ אחת ושאל את הרועה איזה הוא רוצה.

"מה עשה עם שתים-עשרה טבעות, כשאנחנו רק שניינו? אקח זו מעץ". הוא שם את טבעת העץ

מתחת לשולחן בצד שני של האולם.

"מי הנבל שנותן את המכה?" שאל מלך ארין.

"אני זהה" ענה הרואה.

"למה הזכיר את האיש שזכה בבתי?"

"כי זה אני שזכה בה, לא הוא; ואם איןך מאמין,

הנה גראגר עצמו. הוא יספר לך את הכל

מהתחילה עד הסוף ואני אראה לך את הלשונות

של הענק."

ואז קם גראגר וסיפר למלך איר ש מגאנון היה

לרוועה עצמו ורעה את חמישת פרות הזהב ואת

הפר בלי קרנימים. איר הוא כרת את הראשונים של

הענק, הרג את הארנבת הקסומה והחייה את

שנים-עשר בניו.

"והוא" המשיך גראגר "האיש היחיד בעולם יכול

שסיפרתי לו מודיע הפסקתי לצחוק והוא גם היחיד

שראה את הצמר השחור הצומח על גבי".

כמלך ארין שמע את סיפורו של גראגר וראה

את לשונות הענק, אמר לשוי מגאנוןocr לכרוע ליד בתו

והם נישאו במקום.

את בן מלך טיסאן זרקו לכלא, ולמחרט שrapו את

המתיחה על מוקד.

חגיגות החתונה נמשכו תשע שנים והיום האחרון

היה טוב מזה הראשון.